

Анатолій Глушак

Чорноморські сонети

Нічні тривоги травня 2014-го

Екзотикою вабить Тиреніда –
Мурована гранітна вагота,
Де небеса оперті на бескиди
Сардинсько-корсиканського щита.

Романський люд, захищена планида
У маєстаті папського хреста...
Та ніби стежа – Діва тут Обида
За мною крочить всюди неспроста.

То жизними, то голосами смерті,
Через моря, покрізь шенгенський гвар
Гука Вкраїна до своєї тверді,

Зве димом шин, тривоги блок-постами,
Ошматтям нищених довір і карм,
Покривленими розмиру вустами.

16 травня, під ранок.
Північна Сардинія

* * *

Тарасові Федюку

Печаль і гнів. Печаль і гнів –
Недуга пристрастей гріховна,
Але було б життя несповна,
Якби позбутись їх зумів.

Не бачиш дня. Бракує слів.
Окріп сльози і скрип зубовний...
Та спокій завжди бездуховний,
Він долю розчахне напів...

То разом – розум і душа.
То глузд і серце – насупроти.
Мов струни, рвуться поводи,

Вогнем займається межа!..
Печаль розвиднює темноти,
А гнів – щось палить назавжди.

Застережний сонет

Нещедра творчість на п'янкi меди,
Терни шукань щодня немилосердні.
Талан – невдоби, як не городи,
Ужинки зчаста – по трудах – мізерні.

Це добування з каменя води.
Це просякання болем до осердця.
Це замовляння зла і ворожди,
Оскарження самодержавства смерті.

Натхнення має хибу жеребка!..
Не надься пустослів'ям, чоловіче:
Злови стрілу найпершого рядка,

Злютуй думок і ритму перелади,
До криводушності не май пощади...
А присуд – винесе читацьке віче.

Новорічний сонет

У грудні, десь отак після *Миколи*,
Рік проминулий тягнеш, мов тачкар,
Що день у день трудився на ломбард,
Звідкіль добра не визволиш ніколи.

Та мрії січня вже впряглись в ґринджоли!
У сотах цифр – новенький календар:
Сто кодів угадаєш без забар,
Б'ючи руками в захваті у поли.

Мов щойно з кузні – жертівний триніг.
Минулий рік замкнула щільна ляда,
За нею – поспіх, помилки, досада...

Новий переступаючи поріг,
Про втрати не жалкуєш анітрохи.
І вибираєш... дудку скомороха.

Родове дерево

В серпневу візантійську голубінь
Метелик б'ється, ніби в хатню шибу.
Земної осі скрадливого скрипу
Недочувала сотня поколінь.

Віки ідуть безгучно – ніби тінь...
Жаждуці знов питають в Бога хліба,
Зовуть апостолів, що розподілять рибу...
Вершителю, ти чув усіх! Амінь.

Мій предок жив у дохристову пору
Без відчуття гріховності й докору –
Його поганські бурі не змели.

Мій рід не зник у смертній річці мли,
Здолавши мор, сплатив страшні офіри,
Безсмертним став під омофором Віри!

Сонет вогню

Запалюй радісний вогонь у грубі...
Юрій Клен

Душа не мерзне – є в запасі дрова,
А на розпал – межі торішній хмиз.
І ніч скидає темну барву риз:
Мигтять злотава, срібна, пурпурова.

Не користайся рудиментом слова,
Замкни вустам благенький їхній хист –
І, може, розгадається колись
Вогню весела і летюча мова.

У грубі – на морозець! – рівний тяг.
На самоті – найкраща із розваг –
З трьох в'язок дров п'ятигодинна повість.

А те, що вкрай ускладнилося днем,
Тепер було роз'яснене вогнем...
З полегкістю зітха прозріла совість.